

தேர்ந்த தோழி

'வத்ஸலா, லட்சுமி, கிரேஸ்....!' யார் எனக்குச் சிநேகிதிகள் - சொல்லுங்களேன்!

கையிலே பேனாவும் மேஜைமீது காகிதமும் வைத்துக்கொண்டு ராதை கணவனைக் கேட்டாள்.

'சாரதா?

'ஓ ஆமாம்... ஆனால் அவள் இந்தத் துட்டு செலவாகிற விஷயத்திற்கு வரமாட்டாள். சங்கிலியை அறுத்து விடுவாள். வேறு யாருமில்லையா?

'உமா?'

'நல்ல ஞாபக சக்திதான்! உமா தானே எனக்கு இந்த வேலை வைத்திருப்பவள்? அவளுக்கே என்னமா அனுப்புகிறது? மறுபடியும் எனக்கே அனுப்பிவிடுவாள் மகராஜி!' ராதை மெல்லச் சிரித்தாள். எனினும் முகத்திலே தென்பில்லை.

பத்மனாபனும் முறுவலித்தான். 'ஏன் மறந்துவிட்டாயா பிரிய ராதே பிரிய ராதே என்று முன்பு அறுபத்தாறு பிரிய ராதே போட்டுக் கடிதம் எழுதுவாளே பங்கஜம்? அவள்?'

ராதை கொஞ்சமும் சிரிக்காமலேயே 'ஐய போதுமே நீங்கள் என் சிநேகிதிகளைப் பொறுக்கிச் சொல்கிற அழகு! வேறு யாரையாவது நாலாவது பேராகச் சொல்லுங்களேன்!' என்று சினுங்கினாள்.

'சொன்னாலும் மேவவில்லையே! சிவனே என்று சும்மா இரு. இல்லாவிட்டால் மூன்று பேருக்கு அனுப்பு, போதும். ஏன் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு இந்த அசட்டு விளையாட்டைத் தொடரணும்?' என்று பத்மனாபன் கேட்டான்.

ராதை சலனமின்றி உதடுகளைக் குவித்து புருவங்களை நெறித்து பேனாவை வெறித்து நோக்கியவாறு சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருந்தாள். "எனக்கு நாலுபேர் கூட சிநேகிதிகள் அகப்படமாட்டார்களா என்ன?" என்று முணுமுணுத்தாள்.

சிரிப்புத்தான் வந்தது அவள் கணவனுக்கு. "உள்ளூரில் உனக்கு நாற்பது சிநேகிதிகளாச்சே! ஏன் உள்ளூர்க் கடிதமாகத்தான் போடேன், நாலாவதாக!" என்று சொன்னான்.

'வெளியூர்ச் சிநேகிதிகள்தான் நாலுபேர் என்னைப்போல அகப்படக் கூடாதா என்ன?' என்று மீண்டும் விம்புக்காரியாகவே பதிலளித்தாள் ராதை!

பத்மனாபன் ஒன்றுமே சொல்லாமல் அருகிலிருக்கும் 'டபா'யின் மீதிருந்த பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்தான். சிறிது பொறுத்து ராதை மளமளவென்று எழுதத் தொடங்கிவிட்டாள். வெகுநேரங்கழித்து பேனாவை மூடினாள். எழுந்தாள். விரல்களைச் சொடுக்கினாள். "அம்மாடி! லக்ஷ்மிக்கும், கிரேஸுக்கும் எழுதியாச்சு! இன்னும் இரண்டு பாக்கி - நாலாவது பங்கஜத்துக்குத்தான் எழுதணும் போலிருக்கு! ஐயோ போதும், என்னமோ விளையாட்டு! உமாவுக்கு நான்தான் அகப்பட்டேன்!" என்று சிறிது அலுப்பும் சிறிது சிரிப்புமாகச் சொன்னாள், எழுந்து போனாள்.

பத்மனாபன் எழுந்தான் - மேஜை மீதிருந்த அந்த அனாமதேயக் கடிதத்தைப் பார்த்தான். கையொப்பமில்லாத கடிதமெனினும் அதை உமாதான் அனுப்பியிருந்தாள் என்பது தெரிந்தது. 'கைக்குட்டை விளையாட்டு' என்னும் சிறு தலைப்பு இட்டு அதன் கீழே அந்த விளையாட்டின் விவரம் கண்டிருந்தது. காகிதத்தின் ஒருபுறம் ஒரு பெயர்ப்பட்டியல் - நான்கு பெயர்களும், அவற்றின் விலாசங்களும் அடங்கிய சிறுபட்டியல்தான். மூன்று பேருடைய பெயர்களும் விலாசங்களும் ராதைக்குப் பரிச்சயமே இல்லாதவை. கடைசிப் பெயரும் விலாசமும் தான் உமாவினுடையது.

அந்தப் பெயர் பட்டியலில் காணப்படும் முதல் பெயருடைய பெண்ணுக்கு ராதை ஒரு கைக்குட்டையை அனுப்ப வேண்டும். பிறகு பட்டியலில் அந்தப் பெயரை நீக்கிவிட வேண்டும். கடைசிப் பெயராக நான்காவதாக ராதை தன் பெயரையும் விலாசமும் சேர்த்துவிட வேண்டும்.

இந்தப் புதுப்பட்டியலையும் அதை நடத்த வேண்டிய முறையையும் விளக்கும் இதுபோலக் கடிதங்கள் நான்கு எழுதி ராதை தன் சொந்தச் சிநேகிதிகள் நால்வருக்கு அனுப்ப வேண்டும். இதுதான் அந்தக் கடிதம் கூறும் விளையாட்டு.

ராதை வாங்கி வைத்திருந்த மலிவான கைக்குட்டை மேஜைமேல் இருந்தது. அதை அனுப்ப ஒரு இரண்டணா தபால் உறை. ராதைக்கு வந்த கடிதம் கவரில் வந்தது. ஆனால் அவளோ சிக்கனமாக ஒரு கார்டுக்குள்ளேயே பெயர் பட்டியல் அதன் விவரம் - அடக்கிவிட்டாள். நான்கு கார்டுகள்; சுத்தமான சிறு எழுத்துக்கள்.

'ஒரு ரூபாய்க்குள் முடித்துவிடுவாய்போலத்தோன்றுகிறதே!' என்று கேட்டான் பத்மனாபன், ராதை கொணர்ந்த ஓர்ப்பத்து டம்ளரைக் கையிலே வாங்கியபடியே.

'ஆமாம் சரியாக ஒரு ரூபாய்தானாகும்... என்னவென்று நினைத்தீர்கள் என்னை!... பார்க்கப் போகிறீர்கள் என் வேலையை! நான் பங்கஜத்திற்கு அனுப்பப்போகிறதில்லை நாலவதை! வேறு ஆசாமி!'

திடீரென்று உற்சாகம் பொங்க ராதை விளங்கினாள்! "யார் அது?" என்ன கணவன், விளவியதற்கு அவள் மிடுக்காக "தன்னாலே தெரிகிறது!" என்று விடை கொடுத்தாள்!

மீண்டும் எழுத உட்கார்ந்தாள் ராதை. ரேடியோவைத் திருப்ப எண்ணிய பத்மனாபன் ரேடியோவின் அருகு வந்த பிறகு வெற்றிகரமாகப் பின் வாங்கினான். ராதைக்குத் தொந்தரவு கூடாதல்லவா?

சாய்வு நாற்காலியிலே சாய்ந்தான், சிந்தனையிலாழ்ந்தான். ராதைக்குப் பங்கஜத்துடன் மனஸ்தாபமா? இந்தப் பெண்களே இப்படித்தான்!

ராதையும் பங்கஜமும் எத்தனை ஒற்றுமையாக விளங்கிய சிநேகிதிகள்! இதே ஊரில்தான் - இதே தெருவிலேயே அடுத்தடுத்த வீடுகளிலே குடித்தனம் செய்த ஆருயிர்த் தோழிகள்! ஆறுமாதங்களுக்கு முன்பு தான் பங்கஜத்தின் கணவனுக்கு மாற்றலாகி பங்கஜத்தின் குடும்பம் வேற்றூர் சென்றது.

பங்கஜம் எத்தனை உதவிகளைச் செய்தாள் ராதைக்கு? ராதையும் சலுகையுடன் உதவிகளை நாடிச் சொல்வாளே? பங்கஜம் மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயார் - அதனால் அவள் வெளியிடப்பழக்கங்கள் அதிகம் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. ராதை அதற்கு எதிரிடை. கணவனுடன் வெளியே போய்விடுவாள் - பல மாலை நேரங்களிலே. அப்பொழுதெல்லாம் இரவுப் பாலைக் காய்ச்சி சிலசமயம் தயிர் தோய்த்துவைப்பாள் பங்கஜம். அது மட்டுமா? ராதையும் அவள் கணவனுமாகக் கோடைவிடுமுறைக்கு இரண்டு மாதம் வெளியூர் சென்றால் அந்த வீட்டிற்குப் பாதுகாப்பு பங்கஜமும் அவள் குடும்பமும் தான். அதனால் எத்தனை தொல்லைகள்? ஊரிலில்லாத தம்பதிகளைத் தேடிக்கொண்டு வருபவர்களுக்குப் பதில்கள் சொல்லி அனுப்ப வேண்டும். அவர்களுக்கு வரும் எண்ணற்ற கடிதங்கள், பத்திரிகைகள், அழைப்பிதழ்கள் ஆகியவற்றை விலாசமாற்றமிட்டு திரும்பியனுப்ப வேண்டும்! தபாலாபீசில் விலாசமாற்றம் பதிவு செய்தும் பலனில்லாமற் போயிற்று என்று நண்பர்களுக்குத் தொல்லை!

பங்கஜமும் ராதையும் பள்ளித் தோழிகள்தானாம். நெடுநாள் பழகி பிறகு சிலகாலம் பிரிந்து கடிதங்கள் மூலம் பிரியம் சொரிந்து கொண்ட பிறகு பக்கத்துப் பக்கத்து இல்லாள்கள் ஆனார்கள். தங்கள் தோழமையைப் பரஸ்பரம் செயலில் பகிர்ந்து கொண்டனர். மீண்டும் ஆறுமாதங்களுக்கு முன்பு பிரிந்தனர்.

ஆனால் இன்று ராதை பேசும் தோரணை! அன்று பிரியாவிடை பெற்ற தோழிகளிடையே வேற்றுமை என்று புகுந்தது? ஐயோ என்ன அக்கிரமம்! தோழமையை வளர்ப்பது கஷ்டம். செழித்து வளர்ந்துவிட்ட பிறகு அதற்கு ஊறு செய்வது அழகா? பச்சை மரத்தை விழ்த்துவது எத்தகைய பாபமோ - அத்தனை பாபம் இதுவும்! பல உதவிகளை அளித்தவள் பங்கஜம், ஏற்றவள் இவள் ராதை. குடித்தன அலுப்பினால் எப்பொழுதுதாவது ஏதாவது பங்கஜம் சொல்லியே இருந்தாலும் ராதை உதவிகளை மறந்து சிறு சொற்களைப் பாராட்டக்கூடாது. திடுமென்று ராதை மாறிவிட்டது கொஞ்சமும் அழகல்ல!

இவ்வாறு வேதனைப்படும் பத்மனாபனை தூக்கிப்போட்டது மடியில் விழுந்த கடிதம். ராதை விசிப்போட்ட கார்டுதான் அது. விலாசம்.... யார்?

"உன் மன்னியின் தம்பிக்கா?" என்று வியப்பு மேலிட பத்மனாபன் கேட்டான்.

'ஆமாம் அந்த அரும்புமீசைப் பிள்ளைக்குத்தான்! 'கையெழுத்துப் பத்திரிக்கைக்குப் படங்கள் வரைந்து தாங்கோ மாமி!' என்று மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு நச்சு நச்சு என்று நச்சிவிட்டானே - 'என்

பாய்பிரண்டு' என்று கேலி செய்வீர்களே அந்த நண்பனுக்குத்தான்! அவன் அப்பொழுது படுத்தியதற்கு தண்டனை அவன் தன்னுடைய சிநேகிதர்களுக்கு அல்லது சிநேகிதிகளுக்கு - அனுப்பிக் கொள்ளட்டும் நான்கு கடிதங்கள்" சிரித்தாள் ராதை. சிரித்துக்கொண்டே தொடர்ந்தாள், குதூகலமாக; 'பெயர்ப்பட்டியலில் பெண்களின் பெயர்களாக இருக்கிறதே என்று திண்டாடுவான் சற்று!.... அவன் அனுப்பும் கர்ச்சிப் பெயர் பட்டியலில் காணப்படும் முதற் பெயர்.... ஆபீஸுக்குப் போகும்!..... வேடிக்கை! அப்புறம் பட்டியலில் அவன் பெயர் சேரும்!.....

"உனக்கு ஏன் பங்கஜத்திற்கு அனுப்பவேண்டாம் என்று அத்தனை விம்பு? அவளை ஒரு சாதாரண சிநேகிதியாகக்கூட மதிக்க இஷ்டமில்லையா?" என்று பத்மனாபன் அடங்காத வேதனையுடே கேட்டான். துளிக்கூடக் கலங்காமல் அலக்காக உடனே சொன்னாள் ராதை! விடையை, "சரிதான்! அப்புறம் பங்கஜம் சிநேகிதியாயிருக்கமாட்டான்! விரோதியாகிவிடுவான்! சிநேக பாவத்தில் நான் அவளுக்குக்கொடுத்த தொல்லைகள் ஒரு உச்சத்திற்குப் போயாச்சு! இனிமேல் தொல்லை கொடுத்தால்.... பட்!' தான். பாவம் அவள் என்ன செய்வாள். குழந்தைகளோடேயே பொழுது சரி; நான்தான் ஒரு இதுவும் இல்லாதவள். எனக்கே பாடாகிவிட்டது இந்த விளையாட்டு... நல்லவேளை மெல்ல பெண்கள் பக்கத்திலிருந்து ஆண்கள் பக்கம் திருப்பிவிட்டேன்!"

குதூகலமும் திருப்தியும் காட்டும் முகத்தினளாய் நின்றாள் ராதை.

ஆனால் பத்மனாபன் தன் மனைவியிடம் அனுதாபங்கொண்டுவிட்டான்!

சிநேகிதிகளை - தன்னைப்போன்ற சிநேகிதிகளை தன்னைப் போன்று ஒரு 'இது'வும் இல்லாத சிநேகிதிமார்களை தேர்ந்தெடுக்கத்தான் ராதை பாடுபட்டாள்! உமா அனுப்பிய சங்கிலித் தொடர்க்கடிதம் வந்தபொழுது சந்தோஷமாக வரவேற்ற ராதை பிறகு உற்சாகம் குன்றியதேன்? தோழிகள் தேட கவன்றதேன்? பத்மனாபனுக்கு விளங்கியது.

ராதையின் ஒரு மனம் ஏக்கமுறுகிறது! தன் வயதையொத்த தோழிகளின் வழியும் நிலைமையும் மாறுபட்டு தான் மட்டும் மாறாதவளாகிவிட்டாள், பின்தங்கிவிட்டாள்!

ராதையின் புறமனம் கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷிக்கும் நல்லியல்பு காட்டுகிறது. பின்தங்கி விட்டாலும் முன்னேகியவர்களை அரவணைக்கிறது! அன்னையராக விளங்கும் தோழிகளுக்கு தொல்லை கூடாது என்று ராதை கன்னியராகவும் சின்னவராயும் விளங்கும் தோழிகளை நாடினாள்!

ராதையின் உள்மனத்திலே சுடர்விடும் ஏக்கத்திற்கு மாசு இல்லை; பாசம் தான் இருக்கிறது. வழக்கி விழுந்து அதிலே தடுமாறாமல் சந்தோஷமாகச் சமாளிக்கும் நல்ல மனப்போக்கு அவளிடம் தென்படுகிறது. அவளுடைய கணவன் அன்பும் கனிவும் அனுதாபமும் ஒருங்கே உணர்ந்தவாறு அவளுடைய நான்கு கடிதங்களைப் பார்வையிட்டான். பாராட்டினான்.

இதிலே ஆச்சரியமென்ன? அந்நால்வரும் வானம்பாடிகளைப் போன்றவர்கள்தான். சங்கிலித் தொடர் கடிதம் அறுபடாது; உற்சாகமாகப் போய்க் கொண்டேயிருக்கும்.

(வெள்ளிமணி சிறுகதை, நவம்பர், 1952)